

Sylvie Cools van MacKintosh

„Ik kan mijn klanten niet lang missen”

Taverne MacKintosh vind je langs de Nieuwpoortsesteenweg, dicht bij Petit Paris. Het was destijds volkscafé, café Sloeber, dat dankzij de dynamische uitbaatster Sylvie Cools (35) de jongste jaren al enkele gedaanteverwisselingen onderging. Heel recent werd de taverne uitgebreid met een ruime biljartzaal.

De uit Kortrijk afkomstige Sylvie Cools spoelde in 1989 aan in Oostende. Na enkele moeilijke maanden voelde ze zich al gauw thuis in de MacKintosh. (Foto FRO)

■ Wie is Sylvie Cools ?

— Sylvie : „Ik ben geboren in Kortrijk, heb daar mijn studies handel en kantoor gedaan en toen ik 19 werd, besloot ik te werken in een boetiek. Mijn ouders hadden een kruidenierswinkel en heel vroeg al smeedde ik zelf ook plannen om zelfstandig te worden. Ik droomde er van de markt te doen. Op 23-jarige leeftijd leerde ik Bart kennen, die toen het studentencafé Giorgio's openhield in Kortrijk. Het klikte meteen tussen ons. Toen we vernamen dat in Oostende, dichtbij Petit Paris, een café over te nemen was, hebbe we de uitdaging aanvaard. We waren eerst van plan, gezien de nabijheid van het ziekenhuis, er een gezellig eetcafé van te maken, maar het is wel een beetje anders gelopen.”

■ Van Kortrijk naar Oostende, een grote verandering ?

— Sylvie : „De eerste dagen heb ik het erg moeilijk gehad. Ik beken eerlijk dat ik bittere traantjes geweest heb. Ik was hier totaal nieuw en het publiek dat we de eerste dagen over de vloer kregen, was nu niet bepaald wat ik verwachtte, wat ik wenste. Bovendien werd er in diezelfde periode een klant doodgeslagen in café Imperial langs de Alfons Pieterslaan. De schrik zat er diep in en het heeft een tijdje geduurd vooraleer ik alleen in het café durfde staan. Ik heb mij wat beter aangepast, heb leren incasseren en zo is de trein uiteindelijk op het goede spoor geraakt.”

■ Welk soort cliënteel heeft de MacKintosh ?

— Sylvie : „De eerste club die we hier mochten begroeten, was een zaterdagse kaartclub van gepensioneerden die overgekomen was van café White Horse Inn. Het waren meestal oudere personen. Ik vind het erg dat die mensen nu bijna allemaal overleden zijn. Bertje, Roger en Rosette zijn de enige drie overgebleven zijn. We kregen lange tijd een ouder publiek over de vloer, zodat ik zeker de zaak zou kunnen vullen met mensen die ons verlaten hebben en dat is natuurlijk spijtig. Ik werk graag met oudere mensen. Voor iedereen maak ik tijd. Er zijn mensen uit de wijk die dagelijks binnenkomen, zowel 's morgens als 's namiddags. Jef Coppejans was zo'n dagelijkse klant, maar hij verblijft nu in een home en kan niet elke dag meer komen.”

■ welke eigenschappen moet je als cafébaas hebben ?

— Sylvie : „Als cafébaas moet je vriendelijk en hard zijn tegelijk. Je mag nergens van verschieten. Tussen pot en pint durven de klanten veel zeggen maar bij mij weten ze vlug hoe laat het is. Ze zien het trouwens aan mijn houding, aan mijn ogen wanneer ik kwaad word. Je hebt klanten waarvoor je 20 jaar café kan houden zonder één dag vakantie, omdat ze aangenaam en vriendelijk zijn. Etienne en Werner zijn twee klanten die jong en oud kunnen bezighouden met hun gezellige praat. Zij zorgen voor ambiance en zelfs nieuwe klanten. We hebben ook klokvaste klanten. Als de deur om middernacht opengaat dan weet ik dat het Bertje is. Michel komt altijd klopp 16 u. binnen.”

■ Wordt er nog veel bier gedronken ?

— Sylvie : „Taverne MacKintosh is een café waar veel bier gedronken wordt. Er zijn veel mensen die een aardig pintje kunnen verzetten. Ik ken verschillende klanten die gemakkelijk een bak bier drinken zonder daarom dronken te zijn. Eén bepaalde dame drinkt gemakkelijk een bak Rodenbach. Een andere klant, een visser, drinkt alleen maar bier uit een pot met een oor aan. In het begin keek ik wel eens raar op, want zelf drink ik geen bier. Caféhouden is een leuk beroep, veel mensen komen hier hun hart luchten, hun zorgen vergeten. Je kunt dadelijk zien hoe ze gezind zijn. Een opbeurend woordje is soms genoeg om iemand er weer bovenop te helpen. Ik hou van mijn beroep en ik ben zeker dat ik hier nog minimum tien jaar zal blijven. Voorlopig kan ik niet zonder. Hele dagen thuis zitten zou niets zijn voor mij. Na een vakantie ben ik altijd blij dat ik iedereen terugzie.”

Ik herinner me de dood van Dirk Welvaert. Hij kwam hier dagelijks. Op zeker ogenblik miste ik hem. Ik vroeg aan een andere klant om even bij hem langs te lopen en toen bleek dat hij dood lag in zijn appartement. Vandaag nog ben ik vlug naar het ziekenhuis geweest om een klant te bezoeken, die deze week geopereerd werd aan de maag. Ik hou van mijn klanten, mijn klanten houden van mij. Ik verjaar in april en vorig jaar kreeg ik van mijn klanten een mooi cadeau, een Delvaux-portemonnee. Ik was zeer gelukkig !”

■ Is er tijd voor een gezinsleven ?

— Sylvie : „Jaren geleden heb ik er wel van gedroomd om kinderen te krijgen maar ik werd steeds ouder en een vijftal jaren geleden hebben we definitief besloten zonder kinderen verder te leven. Bart en ik houden veel van kinderen, we hebben er veel over gepraat, maar kinderen horen niet thuis in een café. Ik was er steeds tegen en vermits de jaren zo snel voorbijgevoegen zijn, kan het nu niet meer. Mijn klanten zijn mijn kinderen. Ik ben van plan nog tien jaar de zaak uit te baten en dan wil ik nog op een andere manier van mijn leven kunnen genieten. Het klinkt egoïstisch maar ik ben ervan overtuigd dat het ook een verstandige keuze is.”

(Fons Roets)

Sylvie Cools aan de tap : een gelukkige cafébaas die door haar klanten graag wordt gezien. (Foto FRO)